

[Socialministeren.]

at konstatere, at folketinget stiller sig så positivt over for deres arbejde. Og jeg vil da også gerne, som det ærede medlem hr. Vestergaard Poulsen gjorde det, herfra rette en varm tak til de folk, der ude omkring arbejder med vore børne- og ungdomsproblemer. Det er meget ofte vanskelige opgaver for dem, men de går ind til det som en kær livsopgave.

Det siger sig selv, at jeg ikke her i eftermiddag vil kunne komme ind på alle de enkeltheder, som de ærede ordførere har nævnt, men jeg vil gerne have lov til at gøre nogle bemærkninger om noget af det.

Flere ærede medlemmer har talt om den pædagogisk-psykologiske konsulent, som er sat ind i de egentlige fjernelsessager, altså sammen med dommeren, som varetager de juridiske forpligtelser og har ansvaret for, at det, der foregår, er rigtigt. Efterhånden som man må konstatere, at de tilfælde, man stilles over for ved de direkte fjernelser imod forældrenes vilje, måske i høj grad er præget af pædagogisk-psykologiske vanskeligheder, har vi ment det rigtigt, at disse synspunkter kommer til orde, når den vanskelige afgørelse skal træffes. Det betyder naturligvis ikke, at sagkundskaben ikke kan komme med på et tidligere tidspunkt i sagens behandling. Jeg har den opfattelse, at det i almindelighed må være børneværnets sag med bistand fra børneværnskonsulenterne at udnytte sagkundskaben i alle faser af børneværnets arbejde, hvor der er behov for det, således at det ikke er en efterfølgende ting, som jeg forstod der var ængstelse for, men at man i vanskelige sager kan tage denne sagkundskab ind i billedet, høre den og spørge den til råds.

Et andet spørgsmål, som er draget frem her, er forslaget om, at de kommunale børne- og ungdomsværn nu får en økonomisk selvstændighed, som de ikke har haft tidligere, i hvert fald ikke i samme udstrækning, i forhold til det sociale udvalg. Jeg vil gerne sige, at allerede efter den nugældende lov har børneværnsudvalget nogle beføjelser til at afholde udgifter til børns anbringelse, forsorg uden for hjemmet o. s. v. — en hel række tilfælde. Det har nemlig vist sig, at hvis udvalgene, om jeg så må sige, har indstillingsret til det sociale udvalg, kan det medføre, at man forskertser

en lejlighed til at kunne hjælpe i den givne situation. Derfor skal man ikke opfatte forholdet som en kontrast mellem socialudvalget på den ene side og børne- og ungdomsværnet på den anden side, men som en hjælp, og det er det, vi tilstræber her. Det er folkevalgte organer, der er tale om, og det sociale udvalgs formand er med i det pågældende værn, således at man kan få det tilstrækkelige samarbejde om de opgaver, der foreligger. Det, at vi gerne vil have afgørelserne lagt i selve værnet, er netop en bestræbelse for støtte til den familiepoltiske linje.

Om det spørgsmål, som flere har rejst: familierådgivning kontra tilsyn, vil jeg gerne først sige, at det glæder mig, at alle ærede medlemmer har givet tilslutning til den ændring af plejetilsynet, som vi foreslår. Jeg er opmærksom på det ærede medlem fru Grethe Philips betænkelighed, idet det ærede medlem mener, det er for tidligt; men jeg synes, man må konstatere for det første, at den undersøgelse, som socialforskningsinstituttet har lavet, viser os, at vi troede, vi havde et system, men det havde vi ikke, og at det i en række af de tilfælde, hvor det tilsyneladende virkede, ikke virkede. Det er det ene. Det andet er, at tilsynet, det tvungne, det obligatoriske tilsyn, i høj grad har en diskriminerende virkning over for enlige mødre, der må have deres bidrag forskudsvis udbetalt af det offentlige. Vi har efter min mening alt for længe set igennem fingre med, at en mor får pålagt et pligtigt tilsyn for sit barn i 7 år, fordi manden, der er far til barnet, ikke betaler bidrag. Det er altså ikke moderens problem, der har været afgørende; hun kan være en strålende mor, passe sit barn i enhver henseende, men fordi faderen ikke kan betale eller ikke vil betale og det offentlige må stå i forskud, skal hun have et tilsyn. Sammenholder vi det med, at udviklingen stadig er gået i retning af, at det pligtige tilsyn afløses af hjælp, vejledning og støtte, har jeg ment, at vi skulle tage skridtet fuldt ud og ophæve tilsynet.

Så kan det ærede medlem fru Grethe Philip med rette spørge: er den familierådgivning, vi tænker os sat i stedet, tilstrækkelig, eller kan den udvikles hurtigt nok? Jeg må altså for det første konstatere, at det, vi havde, duede ikke, så ethvert lille fremskridt er et fremskridt, og for det andet må